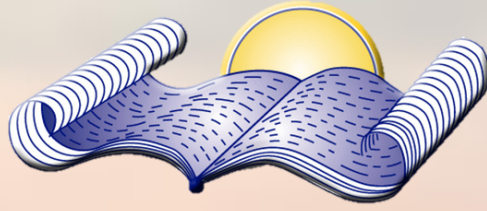

סיעתא דשמיא

ישיבת ההסדר נהריה

ג'ליון 07

חשוון

עלוו נהר-דעה

העלון מוקדש לעילוי נשמת: חיים יעקב זליג בן מאיר, שמואל בן מזל ושאל חביב בן סימי ז"ל

זמני שבת:

כניסת שבת: 17:22 | יציאת שבת: 18:28 | ר"ת: 19:03

(הזמנים ע"פ העיר נהריה)

ראש הישיבה

התחלות חדשות

נצבים אנו בפתח השנה החדשה: ימי המעשה שאחרי אחרי חגי תשרי; סבב חדש של קריאת התורה ובפתיחת "זמן חורף" בישיבה. זה הזמן לזכור שלש נקודות שיעזרו לכולנו ב'התחלות חדשות':

סוף מעשה במחשבה תחילה.

הביטוי מופיע לראשונה בפיוטו של רבי שלמה אלקבץ 'לכה דודי' ("מראש מקדם נסוכה, סוף מעשה במחשבה תחילה") ויש בו סודות רבים. אבל בפשוטו: "והנה אין הפירוש, כי המחשבה קדמה למעשה, כי זהו ברור שכל בר דעת לא יעשה שום מעשה בלי מחשבה תחילה. אלא הפירוש, כפי שכתב הלבוש, משל מלך שעלה בדעתו לבנות ארמון נהדר על מקום גבוה על שפת הים, וכדי לבצע הוצרך להרבה שנים, אדריכלים, פועלים בנו גשרים, הביאו לבנים, חפרו, בנו תעלות עמלו הרבה עד אשר הוקם הארמון. והנה הארמון הוא סוף המעשה, אבל כל ההכנות הרבות וכל העמל הרב, הי' אחרי שעלה בדעת המלך המחשבה לבנות את הארמון הנהדר אשר כדי לבצע את המחשבה הראשונה הזו הוצרך אח"כ להרבה מחשבות בעצות עד אשר בסוף המעשה הוקם הארמון בדיוק כפי שעלה במחשבה [דף על הדף נדה דף עג ע"א].

עדים אנו פעמים רבות לבניית תשתיות (כביש למשל) שאחרי סיומו הוא נחפר שוב כדי להניח צינור ביוב, ולאחר שנסלל - נפתח שוב על מנת להניח כבלי תקשורת, ועוד היד נטויה. כדאי בתחילת תקופה חדשה להקדיש זמן לתכנון, לתוכנית ביצוע מעשית וריאלית.

לתת אל ליבנו מהי המטרה והיעד שלנו.

כבר בתיבה הראשונה בתורה, מדגישה התורה את המטרה-היעוד: "בשביל התורה שנקראת (משלי ח כב) ראשית דרכו, ובשביל ישראל שנקראו (ירמיה ב ג) ראשית תבואתו" (מדרשים ורש"י). קשה להסביר 'בראשית' בלשון 'בתחילה' שהרי "אין לך ראשית במקרא שאינו דבוק לתיבה של אחריו [סמיכות], כמו 'בראשית ממלכות יהויקים', 'ראשית ממלכתו', 'ראשית דגנך' " (רש"י שם). הקב"ה מלמדנו כבר בתיבה הראשונה בתורה מהי מטרת הבריאה - בשביל התורה וישראל.

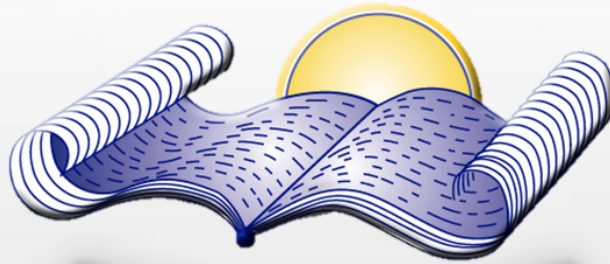
בתחילת תקופה חדשה עלינו להזכיר מהי המטרה והיעד שלנו. שלא נגיע לאמצע הדרך ונתברבר...

הכל הולך אחרי ההתחלה

כלל זה מופיע גם בהלכה: לדעת התוספות אם התחיל תפילתו קודם זמן גמר התפילה, ונמשכה עד אחרי הזמן, מקרי שהתפלל בזמנו [ברכות ז ע"א ד"ה 'שאלמלי'. שאע"פ שהקב"ה כועס רק רגע קטן, ומה כבר אפשר היה לבלעם לבקש רע באותו רגע? אלא "מאחר שהיה מתחיל קללתו באותה שעה, היה מזיק אפילו לאחר כן". אמנם לדעת ערוך השולחן או"ח קי, ה אין הלכה כן]; לדעת האליהו רבא אם התחיל סעודה שלישית לפני חצות יום השבת ונמשכה סעודתו עד אחרי חצות, למרות שאכל אחרי חצות, לא יצא ידי חובת סעודה שלישית ש"הכול הולך אחר ההתחלה" [המג"א וערוה"ש חולקים, או"ח רצא].

אפשר, אבל קשה לשנות מסלול תוך כדי תנועה. נכון יותר וקל יותר לנצל את ההתחלה החדשה להטמעת שינויים בחיינו.

יהי וזמן שניכנה שנוכל אל ההגותו החפשו לאליה, אלה חפשו ולהצילה!

ישיבת ההסדר נהריה

דקה לשבת

הרב אלי הולנדר - ר"מ בישיבה

השיעור מוקדש לעילוי נשמת: חיים יעקב זליג בן מאיר, שמואל בן מזל ושאל חביב בן סימי ז"ל

↓ לצפייה בסרטון לחצו על הסמל

התמדה

פתגם פולני פעם אחת אמר: "טיפה אחר טיפה יוצרת את הים" (או יוצרת מבול) אמנם מנגד זה יש דרכים לנצל מהמבול ע"י בניית תיבה בדיוק כמו שהקב"ה מצווה את נח בפרשתנו: "עֲשֵׂה לָךְ תֵּבַת עֲצֵי-גֹפֶר, קַנִּים תַּעֲשֶׂה אֶת-הַתֵּבָה; וְכִפַּרְתָּ אֹתָהּ מִבֵּית וּמִחוּץ, בְּכֹפֶר. וְזֶה, אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה אֹתָהּ: שְׁלֹשׁ מֵאוֹת אַמָּה, אָרְךָ הַתֵּבָה, חֲמִשִּׁים אַמָּה רְחֹבָהּ, וּשְׁלֹשִׁים אַמָּה קוֹמָתָהּ. צֹהַר תַּעֲשֶׂה לַתֵּבָה, וְאֶל-אַמָּה תִּכְלְנָה מְלִמְעָלָה, וּפֶתַח הַתֵּבָה, בְּצִדָּהּ תִּשְׂמֶנּוּ; תַּחְתֵּימֵי שְׁנַיִם וּשְׁלֹשִׁים, תַּעֲשֶׂהָ." (בראשית פרק ו פס' יד-טז) ומבאר לנו רש"י במקום וז"ל עשה לך תבת. הרבה רוח והצללה לפניו, ולמה הטריוויה בבנין זה? פדי שיראהו אנטי דור המבול עוסק בה ק"כ שנה, ושואלין אותו מה זאת לה, והוא אומר להם עתיד הקב"ה להביא מבול לעולם, אולי ישובו ע"כ.

יש המון לדון בנושא, אמנם נח עובד במשך 120 שנה, בבניית תיבה ענקית בלי מנופים, בלי הנחות, הוא עושה את הכל לבד.

וככה אנחנו צריכים ללמוד לחיים שלנו, המון פעמים קורים לנו מקרים שאנחנו מתחילים משהו אשר נראה לנו ארוך/קשה/כל מיני תירוצים אחרים. אנחנו מתחילים משהו ולפעמים קשה לנו לסיים.

בקבלה לומדים את מידת ההתמדה מהשמש, אשר מאירה ללא הפסקה, וללא עצירה. וכך גם אנחנו צריכים לה מיד בעז"ה, ללא הפסקה, ללא תירוצים שקשה.

יהי רצון שנזכה להתמיד בכל מה שנתחיל בין אם זה בפן הגשמי ובין עם זה בפן הרוחני, תמיד תתנחמו בזה שנח היה צריך לעשות משהו 120 שנה ללא הפסקה או מנגד השמש שכל בוקר קמה ולא מתעצלת להאיר לנו את היום.

שבת שלום!

אנחנו מתחילים במובן מסוים עונה חדשה, חורף. בשבת שעברה התחלנו ספר חדש, ספר בראשית, ועכשיו פרשת נח לפנינו.

בפרשת נח, לקראת סיום הפרשה, האנושות מנסה להפיק לקחים מתקופת המבול. כולם מגיעים לבקעת שנער שבה, אומרים חז"ל, היו כל מתי המבול. כלומר, מן בית קברות המוני, מקום שמטיל אימה ויראה על כולם. הלך המרכזי היה: בואו נתאחד. רבנו בעבר, גזלנו אחד מהשני, ולא יצא מזה טוב, בואו ניצור אחדות, בואו נבנה שלום.

איך יוצרים אחדות? איך בונים שלום?

האנושות, יחד עם נמרוד, מנסה לעצב במו ידיה את הבסיס לשלום. הבסיס לשלום יהיה האנטרסים המשותפים של האנושות, יצירות שבני אדם יוצרים - לקחת לבנה, העשויה מאבק ומעפר, ולהפוך אותה לחומר בנייה, לגייס את כולם למפעלים אנושיים. אלא שמפעל אנושי, חשוב ככל שיהיה, או דרך אנושית, מרשימה כל שתהיה, בסוף הם אנושיים. הם תמיד באים ממבט מסוים, חלקי ומוגבל, מבט המתאים לזמן מסוים, לתנאים מסוימים ולאנשים מסוימים. לעולם, במחשבת אנוש, לא תוכל לצמוח תפיסה, דרך ומטרה, שסביבה אפשר לאגד את האנושות כולה לאגודה אחת.

התוצאה של דור הפלגה היא אכן פלגה. המגדל לא הוליד אחדות אלא פילוג, פיצול. כשרוצים לבנות שלום, צריך להקדים את שם ה', ושמו של הקב"ה, אומרת הגמרא, הוא בעצמו שלום. אסור למשל להגיד 'שלום' בבית המרחץ ואסור לאדם להגיד 'שלום' לחברו לפני התפילה. מסביר מרן הרב קוק, שלבנות שלום, לבנות מכנה משותף, אי אפשר אלא מתוך תפילה. בוודאי שצריך דבר המוצב מהארץ לשמים, אך זה לא יהיה המפעל האנושי, אלא זו תהיה התפילה, שבאה מהארץ ופונה אל השמים. לעתיד לבוא 'בית' בית תפילה יהיה לכל העמים.

שבת שלום ומבורך.

אנו זוכים בשבתות אלו לשוב ולקרוא בחומש הראשון, חומש בראשית. בתחילת פרשת בראשית שואל רש"י בדיבורו הראשון על התורה את השאלה הידועה (רש"י, בראשית, א' א') :

"אמר רבי יצחק לא היה צריך להתחיל [את] התורה אלא (שמות יב ב) מהחודש הזה לכם, שהיא מצוה ראשונה שנצטוו [בה] ישראל, ומה טעם פתח בבראשית, משום (תהלים קיא ו) כח מעשיו הגיד לעמו לתת להם נחלת גוים, שאם יאמרו אומות העולם לישראל לסטים אתם, שכבשתם ארצות שבעה גוים, הם אומרים להם כל הארץ של הקדוש ברוך הוא היא, הוא בראה ונתנה לאשר ישר בעיניו, ברצונו נתנה להם וברצונו נטלה מהם ונתנה לנו"

אנו יודעים כי התורה הינה ספר חוקים ומצוות ולכן היה ראוי שהתורה תפתח במצווה הראשונה שנצטוו בה ישראל אלא היא מצוות קידוש החודש^[1] הנמצאת בפרשת 'בא' בחומש שמות ! אם כן מדוע התחילה התורה בפרשת בראשית ? מבאר רש"י שפתחה התורה בסיפור בריאת העולם כהוכחה לאומות העולם שארץ ישראל אינה בידיהם אלא בידי הקב"ה שברא את עולמו ועל כן הוא אשר יחליט מי יחיה בארץ ישראל ומי אינו ראוי לכך. ^[2]

אלא ששואל על כך בעל ה'נתיבות שלום', האדמו"ר מסלונים שאלה נפלאה ('נתיבות שלום', בראשית, מאמר ראשון) - לפי תירוצו של רש"י אכן מובן מדוע פתחה התורה בסיפור בריאת העולם, אך עדיין לא מוסבר מדוע התורה ממשיכה את כל הפרשיות עד פרשת 'בא' בה צונו על קידוש החודש !? היה ראוי שמיד לאחר תיאור בריאת העולם "נקפוץ" לפרשת 'בא'!

ומתוך שם בעל ה'נתיבות שלום' שחומש בראשית שגדוש בסיפורי האבות לא כולל "סתם סיפורים", בסיפורים אלו מנחים אותנו האבות כיצד ללכת במידות ישרות ! בתרי"ג מצוות אין שום מצווה שעוסקת במידות האדם, מבאר ר' חיים ויטאל (שערי קדושה, ח"א, ש"ב) שזאת מכיון שהמידות הן ההכנה לתרי"ג מצוות ! ולכן המידות הרעות קשות אף יותר מן העבירות ! אך איך ייתכן שנדע כיצד ללכת במידות ישרות אם לא נכתבה מצווה כזו בתרי"ג מצוות ?? לשם כך ניתן לנו ספר בראשית ! ללמדנו כיצד ללכת במידות ישרות וטובות. ממעשי אבותינו אנו לומדים כיצד לתקן את מידותינו.

ספר בראשית נקרא גם 'ספר הישר'. כך מובא בגמרא במסכת עבודה זרה (בבלי ע"ז, כ"ה, ע"א): וידום השמש וירח עמד עד יקום גוי אויביו הלא היא כתובה על ספר הישר - מאי ספר הישר?

א"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן: זה ספר אברהם יצחק ויעקב שנקראו ישרים, שנא': תמות נפשי מות ישרים.

מדוע נקרא ספר בראשית 'ספר הישר' ? למה האבות נקראים 'ישרים' ? מדוע שלא יקראו 'צדיקים' או 'חסידים' ? על כך מסביר הנצי"ב מוולז'ין בהקדמתו לחומש בראשית (חומש 'העמק דבר' הקדמה לספר בראשית:

שהקב"ה ישר הוא ואינו סובל צדיקים כאלו אלא באופן שהולכים בדרך הישר גם בהליכות עולם ולא בעקמימות אף על גב שהוא לשם שמים דזה גורם חרבן הבריאה והריסות ישוב הארץ. וזה היה שבח האבות שמלבד שהיו צדיקים וחסידים ואוהבי ה' באופן היותר אפשר. עוד היו ישרים. היינו שהתנהגו עם אוה"ע אפי' עובדי אלילים מכוערים. מכל מקום היו עמם באהבה וחשו לטובתם באשר היא קיום הבריאה.

ייחודם של האבות הוא דווקא בכך שהם ישרים ! שמידותיהם מתקנות ! אם אדם ישב וילמד תורה שנים רבות אך לא יעבוד על מידותיו אין הוא עושה רצונו של מקום ! וכלשונו החריפה של הנצי"ב: "שהקב"ה ישר הוא ואינו סובל צדיקים כאלו" !

דוגמאת מופת לשילוב של תורה ומידות ישרות היה הרב שלמה זלמן אוירבך, אשר מעבר לגאונותו המופלגת בתורה ובהלכה והיותו פוסק הדור היה אדם בעל מידות ישרות להפליא.^[3] נסיים בסיפור הממחיש את אשר למדנו (מבקשי תורה פרק ה קובץ כג):

מעשה ברב שביקר אצל הגאון הרב קנייבסקי, המכונה סטייפלר, ואמר לו שהוא מחפש שידוך עבור נכדתו. שאל המבקר אלו מעלות יש לחפש אצל הבחור. השיב לו הסטייפלר: "התמדה בלימוד תורה, שכל ישר ומידות טובות". תמה הרב המבקר: "אם הוא מתמיד ושקדן, גדול בתורה, ממילא תהיינה לו מידות טובות?"

"לא דווקא", השיב הסטייפלר, "מתמיד לומד בשקידה שנים רבות בישיבה מול ה'סטנדר'. סטנדר הוא יצור נוח, מעולם אינו מבקש עזרה בשום עניין, כגון להשליך אשפה, לקנות במכולת, מעולם אין הוא מראה פנים זועפות. מעולם לא קרה שלסטנדר לא היה מצב רוח, שציפה שידברו אל לבו דברים טובים ויעודדו אותו. אף פעם לא חלה והיה צורך לטפל בו... ופתאום אותו תלמיד צריך להתחיל לגור עם אדם אחר, עם בת זוג שכל זה יכול לקרות לה. לכן מוכרח שיהיה בעל מידות טובות". שוב שאל התלמיד-חכם: "האם אין התורה מעדנת את האדם?" - "בוודאי" השיב הסטייפלר, "יש כאלה, שאילו לא למדו תורה היו חיות טורפות, ובזכות לימוד בשקידה נמלטו מרשעות, אבל אין די בזה כדי שיהיו להם מידות טובות, אלא רק מי שעובד על זה, בלימוד מוסר הרבה, בבדיקת מצבו הרוחני תמיד, ובשבירת מידותיו ותאוותיו, ואז יהיה לבעל מידות טובות" נשתדל בכל כוחו לתקן ולשפר את מידותינו ולהידמות בכך לאבות שהיו ישרים בדרכם ובמידותיהם. שבת שלום !

א. [1] אלא שיש לשאול והרי נצטוונו על מצוות אחרות עד פרשת בא כגון מילה ושבעה מצוות בני נח. על כך מתרץ ה'שפתי חכמים' (על ד"ה הנ"ל של רש"י): "משא"כ מילה וגיד הנשה שלא נצטוו בהם אלא יחידים, (בעדם ובעד כל ישראל), וכל זמן שלא נצטוו בהם כל ישראל אינם נחשבות מכלל מצותיה, דתורה צוה לנו משה כתיב (דברים ל"ג ד")

[2] וראה רמב"ן על הפסוק הנ"ל שמקשה על רש"י שהרי בריאת העולם היא שורש האמונה ! ובוודאי נצרך להתחיל ממנה את התורה. וראה שם באריכות

דקת קריאה

// שי שמואל בן משה - תלמיד שנה ג'

נכנסים לר"ח מרחשוון, בהסתכלות חיצונית קוראים לחודש "מר-חשוון" אבל מצד האמת שם החודש מספר סיפור אחר.

בחסידות מסבירים שמרחשוון הכוונה למילה מרחשות, השפתיים מרחשות. מה יש לרחש? ובכן הרחש הוא ביטוי מעמיק לתפילה.

מהי תפילה?

תפילה זה בעצם לקיחת השפתיים והעמקת הדיבור לעמקי מעמקים

כי מה הוא הדיבור? - ביטוי הקשר בין הנשמה לגוף.

ומה הוא הדיבור הכי עמוק של האדם? כשהוא מוציא את דיבורו למעלה. לאלוקות.

ובכן, חודש חשוון נקי מחגים, אבל הוא מיועד לדבר העמוק ביותר בחיים של יהודי - לדבר, להתפלל, להעמיק את קדושת הדיבור

חודש טוב ואהוב עלי!

סיפור מההפטרה

// הוד מגורי הכהן - תלמיד שנה ה'

בפרשתינו ה' מחליט למחות את האדם מעל פני האדמה (למעט נח ומשפחתו) כי השחית כל בשר לפניו את דרכו על הארץ. לאחר שה' שולח את המבול על העולם הוא נותן מעין הבטחה "לא אוסיף לקלל עוד את האדמה בעבור האדם..."

בהפטרה שלנו, רני עקרה לא ילדה - אנו חוזרים לשבתות הנחמה שעברו לא מזמן והנביא מנחם את הארץ ואומר "ברגע קטן עזבתיך וברחמים גדולים אקבצך" ועוד "בשצף קצף הסתרתי פני רגע ממך ובחסד עולם ריחמתיך אמר גואלך ה' " מילים אלה ממש מזכירות לנו את זעמו של הקב"ה אשר שלח את המבול על הארץ וברגע אחד נמחקה כל מלאכת הבריאה אשר יצר, אך הגאולה והרחמים יעמדו בתוקף ושבועה עד עולם.

ממשיך הנביא: "כי מי נח זאת לי אשר נשבעתי מעבור מי נח עוד על הארץ כן נשבעתי מקצוף עליך ומגער בך" - ה' זוכר את הבטחתו לארץ ולנו ולמרות שברגע של זעם אחד הארץ נענשת, היא נגאלת לאחר מכן עד עולם.

עלינו לזכור, שכל מה שעושה ה' הכל לטובה. והכל מעשה ידיו ויהי רצון שה' יפקוד אותנו ויבנה לנו את בית המקדש במהרה, ויגאל אותנו אמן. שבת שלום.

שאלה הלכתית

// אורי למפ - תלמיד שנה ג'

בברכת המזון בשבת שכח לומר 'רצה' האם צריך לחזור?

אם נזכר לפני שהתחיל ברכת 'הטוב והמטיב', תקנו שיאמר: "ברוך אתה ה' אלוהינו מלך העולם שנתן שבתות למנוחה לעמו ישראל באהבה לאות ולברית, ברוך אתה ה' מקדש השבת". וימשיך לומר ברכת 'הטוב והמטיב'. ואם כבר התחיל ברכת 'הטוב והמטיב' ונזכר שלא אמר 'רצה', צריך לחזור ולומר את ברכת המזון מתחילתה. שכך תקנו חכמים שיזכיר בברכת המזון את עניין השבת, ואם לא הזכיר - לא יצא ידי חובת ברכת המזון (שו"ע קפח, ו). וכל זה בסעודה ראשונה ושניה שבהם חייבים לאכל לחם. אבל בסעודה שלישית שבדיעבד יוצאים בה במיני מזונות, אם שכח אינו חוזר.

האם מותר לשים בושם בשבת?

אסרו חכמים בשבת לתת בושם בבגד, משום שמולידים בזה ריח בבגד, והמוליד דבר חדש שלא היה, דומה לעושה מלאכה. אולם על הגוף והשיער אין איסור, משום שהריח טפל לגמרי לגוף ולכן אין זה נחשב שמולידים בו דבר חדש.

טעימה מהפרשה

// יאיר ריאחי - תלמיד שנה ב'

פרשת נח היא הפרשה השניה בספר בראשית הטעם שהיא השניה היא מכיוון שבפרשה אנו יכולים לראות את ה"קורות חיים" של בריאת העולם מהאדם הראשון עד אברם שמוזכר בסוף הפרשה. (פירוש הראב"ע ויש חולקים ע' רמב"ן על פס' א).

בפרשת נח אנו רואים שהקב"ה מצווה את נח לבנות תיבה ונתן לו את המידה המדויקת שהתיבה צריכה להיות, ומבואר שהוא בנה אותה יותר מ-100 שנה!! בהמשך הפרשה הקב"ה מצווה את נח לקחת איתו החיות זוגות וזוגות, ועופות השמיים שבעה שבעה.

לאחר שנגמר המבול נח רוצה לוודא שאכן כל הארץ יבשה והוא יכול לצאת מהתיבה. נח שולח את העורב שלאחר כמה זמן העורב חוזר אליו כיוון שלא מצא מקום לשבת עליו כי הכל רטוב. אחריו שולח נח את היונה והיא חוזרת לו עם עלה של זית שמבשר על זה שהארץ יבשה ואפשר לצאת מהתיבה.

בתאריך כ"ז אייר יבשה הארץ ונח יכול לצאת מהתיבה, נח בונה מזבח לקב"ה על זה ששמר עליו מפני המבול, ומקריב קרבנות. (ושם צו ב"ן על איסור אמ"ה)

והציווי הראשון שהקב"ה מצווה את נח הוא "פרו ורבו ומלאו את הארץ" כולל כל הבע"ח.

לאחר שיצאו הפרשה מבארת לנו את הבנים והנכדים שבאים מנח.

והפרשה מסתיימת בכך שמסופר על תרח ואברם.

שבת שלום!!

ונלחם אומה באומה היא לא טובה משום שאם נחיה כולם בתור אומה אחת במקום אחד, יהיו מלחמות פנימיות בן איש לרעהו שזה הרבה יותר גרוע.

הרש"ר הירש מפרש בכיוון אחר, הוא אומר שהפירוש של "שפה אחת ודברים אחדים" הכוונה שהם רצו להיות ציבור אחד גדול שיהיה לו שם "נעשה לנו שם" ובכך מטרתו היא שהיחיד יהיה בטל לציבור כדי שהציבור יהיה זה ששולט (ולא הקב"ה) ודבר זה נוגד באופן מוחלט את רצון ה' שלציבור אמנם יש כח אך לכל יחיד ויחיד יש את המקום בתוך הציבור כדי שכל הציבור יעבוד ביחד את הקב"ה בזכותו של כל יחיד אשר חלק מציבור אחד גדול המכוון לשם שמיים.

וזהו לשון הרש"ר הירש: "אכן, הציבור הוא השלמה ליחיד; במה דברים אמורים? אם מעמד הציבור כלפי ה' איננו שונה ממעמד היחיד; אם גם רצון הציבור משועבד לה', אם כוחותיו המשותפים הם קודש לעבודת ה', ובכך הוא רואה את תפקידו היחיד: לעבוד את ה' בכוחות משותפים בשלמות גדולה יותר. אולם, כאן טמונה הסכנה. בסופו של דבר - היחיד יזכור בעצמו את מגבלותיו. לא כן הציבור. הן הציבור הוא חזק באמת. בנקל יציג את עצמו כמטרה עליונה, - כאילו אין ערך ליחיד אלא בציבור, כאילו תפקיד הציבור איננו להשלים את היחיד, אלא היחיד בטל בציבור."

שבעז"ה נדע ונזכה להתחבר אחד עם השני, לפעול כציבור ולהתפתח למקומות אדירים, ולזכור לעולם את מטרתנו, את שאיפותינו המשותפות בתור יחידים ובתור ציבור - לקיים רצון אבינו שבשמים!

ויהי כל הארץ שפה אחת ודברים אחדים" (י"א, א') רש"י מפרש: שפה אחת - לשון הקודש.

דברים אחדים - באו בעצה אחת. ושלושה פירושים מה דור הפלגה הציעו: הם באו בטרונאי על הקב"ה ורצו להלחם בו משום שלכאורה אין לקב"ה זכות לבחור לעצמו את העליונים ולשים אותנו בתחתונים. פירוש שני: "על יחידו של עולם" כלומר דיברו ביניהם למרוד בו. ופירוש שלישי: שאמרו "אחת ל1656 שנים הרקיע מתמוטט כשם שעשה בימי המבול בואו ונעשה לו סמוכות (עמודי תמיכה)".

ומהבנת הפירושים כולם לשם כפירה ומרידה בקב"ה.

לכאורה לפי הפשט של "שפה אחת" ולפי פירושו של רש"י, המצב היה מעולה! כולם דיברו את לשון הקודש! כולם הבינו אחד את השני! איזה יופי!

אך לפי פירושו של רבינו בחיי הם לא רק דיברו שפה אחת אלא רצו לגור כולם במקום אחד ולא להתפזר בכל העולם "פן נפוץ על פני כל הארץ" וכאן הבעיה! וזהו לשון רבנו בחיי: "ע"ד הפשט, היו מבקשים להתישב במקום אחד להיותם מחוברים יחד ולא מצאו מקום אלא שנער, וע"כ רצו לבנות להם עיר ומגדל שיהיה מחזיק את כלם, העיר לישוב, והמגדל לאות ולשם שיראוהו בני כל העולם ויישירו נגדו ויתישבו באותה העיר ולא במקום אחר, וזה טעם "פן נפוץ", וע"כ הפיצם ה' לפי שבאו כנגד כונתו שהיא שיתפשטו האומות בכל העולם ויתישבו בכל המקומות שבארץ, לפי שלכך בראה ולשבת יצרה."

ומלשונו מבינים שהם עשו נגד רצון ה' שרצון ה' הוא שנתפרס על פני כל העולם ולא נחיה כולם במקום אחד. ומוסיף הכלי יקר שהמטרה של לחיות

במקום אחד כדי שלא נהיה כמה אומות

קיר יוסף הולדת

היום בו נולדת
הוא היום בו החליט הקב"ה
שהעולם אינו יכול
להתקיים בלעדיך

נתנאל אוחנה
(שנה ב)
י"א חשוון

איתן סופר
(שנה א)
ט' חשוון

נעם מרקו
(שנה א)
ה' חשוון

בניאל אורטל
(שנה ג)
ב' תמוז

אליתר אזולאיניצוב
(שנה א)
י"ט תמוז

אילן שורץ
(שנה ג)
י"ט חשוון

צביר אזרלס
(שנה ב)
י"ח תמוז

בן ציון סלמן
(שנה ג)
י"ד חשוון

אופיר שקורי
(שנה א)
י"ג חשוון

אליסר פחימה
(שנה ה)
כ"ג תמוז

אייל אבישר
(שנה ב)
כ"א חשוון

בני ארמית
(שנה ג)
כ' תמוז

עד 120 שנות אושר, בריאות, שמחה ושפע!
שבע"ה תעלו מעלה מעלה בתורה ובמעשים טובים.
שתיהו כל חייכם מהנותנים!
ובע"ה תשמחו כל החיים!
אוהבים, משפחת ישיבת נהריה

אות מוצעות

ברוכים הבאים !
שבע"ה יהיה זמן חורף מוצלח
ומהנה, משמעותי וחוויתי.
בהצלחה !